

РЕШЕНИЕ

№ 463

гр. Бургас, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ЛП ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ В. КИСИМОВА**

при участието на секретаря **СТАНКА Д. ДОБРЕВА**
като разгледа докладваното от **ВАНЯ В. КИСИМОВА** Гражданско дело №
20232120105713 по описа за 2023 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод искова молба, подадена от М. Р. Ч., ЕГН: *****, адрес: *, чрез адв. В. В. О., срещу „ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от К.Х.Ч. и Б.А.Ч., с която се претендира осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 4981,07 лева, представляваща неизплатените имуществени вреди – разходи за лечение и законна лихва от 03.01.2023 г. – датата на последната молба, с която ищецът е поискал от ответника-застраховател заплащане на обезщетение, до окончателното □ изплащане. Моли за освобождаване от заплащане на държавна такса, на основание чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК. Претендира разноски. С уточнителна молба от 02.02.2024г., ищецът е конкретизирал претенцията си за лихва, съгласно указанията на съда, както следва: претендира се сумата от 438,96 лв., представляваща мораторна лихва за периода 03.01.2023г. до 24.09.2023г. /деня, предхождащ предявяването на иска/, както и законна лихва върху главницата от 4981,07 лв., считано от предявяване на иска – 25.09.2023г. до окончателното изплащане на задължението.

Твърди се в исковата молба, че на 22.04.2021 г., около 18:14 часа, в гр. Бургас, с посока на движение ул. „Двадесет и четвърти черноморски пехотен полк“, Й.Р.М., управлявал лек автомобил марка „Р.“, модел „Л.“, с рег. № *. По същото време по тази улица – в дясна пътна лента - ищецът управлявал

мотоциклет марка „Х.“, модел „*“, с рег. № *. Той се е движил по път с предимство, а М. – по път без предимство, означен с пътен знак „пропусни движещите се по пътя с предимство“. Въпреки това обаче последният не спрял, навлязъл в кръстовището, не пропуснал движещия се по път с предимство мотоциклет, управляван от ищеца.

Поради противоправното си поведение, по непредпазливост, М. е причинил ПТП, вследствие на което ищецът претърпял травматични увреждания /фрактура феморис синистри, ексцизия на лезии на друга мека тъкан, мекотъканна екзостоза, инфламация и контрактура на ЛТБС и коляно/.

След пътнотранспортното произшествие ищецът е хоспитализиран в Отделение по ортопедия и травматология към „УМБАЛ БУРГАС“ АД, с оплаквания от силни болки в областта на ляв долен крайник, не е можел да движи лява тазобедрена и колянна става. Окончателна диагноза, която му е била поставена е Фрактура феморис синистри. Извършена е оперативна интервенция и е поставен пирон. Дехоспитализиран е от лечебното заведение на 29.04.2021 г., с назначена медикаментозна терапия и указания за амбулаторно лечение, рехабилитация и придвижване с помощни средства.

Сочи се, че на същата дата е повторно приет в същото отделение за провеждане на допълнителен лечебно-рехабилитационен режим, поради болки в областта на лявото бедро. На 12.05.2021 г. е извършена повторна операция, като е изписан на 14.05.2021 г., с назначено медикаментозно лечение, придвижване с помощни средства и без да натоварва оперирания крайник.

Вследствие на претърпяното ПТП ищецът е изпитвал силни болки в увредения крайник и извършвал ограничени и болезнени движения, като бил прегледан на 15.06.2021 г. и са дадени указания за рехабилитация и продължаване на временната нетрудоспособност. Твърди се, че на 25.06.2021 г. е отново прегледан поради продължаващите болки, а на 28.06.2021 г. е приет в същата болница и е извършено оперативна интервенция, а на 08.09.2021 г. е хоспитализиран за отстраняване на поставения винт в увредения крайник, като е установено забавено срастване на лява бедрена кост. Твърди се, че на 07.01.2022 г. поради силни болки в крайника, ограничени и болезнени движения, ищецът е прегледан и е установена забавена консолидация.

Излага подробно описание на сторените разходи за лечение, възлизащи сборно на претендираната сума от 4981,07 лева.

Сочи се, че поради реализираното ПТП е образувано производство, приключило с влязло в сила Решение № 1141/08.12.2022 г. по АНД № 4251/2022 г., по описа на Районен съд – Бургас, с което Й. М. е признат за виновен за настъпилото ПТП. Последният е бил страна по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с ответника-застраховател, със срок на действие 19.08.2020 г. – 18.08.2021 г.

Твърди се, че ищецът многократно е отправял молби до ответника за

заплащане на обезщетение за сторените разноси за лечение, но те са останали неудовлетворени.

Така предявените иски са с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ и чл. 497, ал. 1 КЗ, като същите са допустими.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК е подаден писмен отговор от ответника, чрез юрк. В. Й., с който искът се оспорва по основание и размер. Изразява становище, че предвид влязлото в сила решение не подлежат на доказване следните обстоятелства: че застрахования по застраховката „Гражданска отговорност“ водач е извършителят на деликта и че неговите действия са виновни и противоправни. Сочи, се че има влезли в сила решения, по други граждански дела между страните, с които се установяват причинените на ищеца телесните увреждания, поради което и те не следва да се доказват.

Подробно описва частта от разноските, които счита, че са направени във връзка с настъпилите увреждания на ищеца. По отношение на останалите разноси, счита, че не са относими към деликта, като в тази част оспорва иска по основание и размер.

Оспорва началната дата, на която се претендира лихва, като твърди, че началната дата е 18.01.2023 г. - за вземанията на безспорно основание, съответно за останалите - 13.04.2023 г. Възразява срещу доказателствените искания на ищеца. Претендира разноси.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител.

В съдебно заседание ответникът се представлява от адв. Великова, която прави частично признание на иска - признава иска в целия му размер, с изключение на сумата от 133,71 лв., представляваща разходи за Допелхерц /хранителна добавка/, Арника, етилов спирт, памперс, консуматив, Калцивилин /хранителна добавка/.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да бъде уважен така предявеният иск, в тежест на ищеца е да установи в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните обстоятелства: деяние, противоправност, вреди, причинна връзка между деянието и вредите, както и вина на прекия причинител /като деянието, противоправността и виновността не следва да се доказват предвид изричната разпоредба на чл. 300 ГПК/; размер на претърпените вреди, както и че е поставил ответника в забава, съответно, че е предявил претенцията за заплащане на обезщетение пред ответника-застраховател.

По отношение размера на вредите по делото са ангажирани множество писмени доказателства. Представени са писмени доказателства, касаещи здравословното състояние на ищеца и направените от него разходи за лечение, като последните са в общ размер от 4981,07 лв., видно от представените касови бонове.

В отговора на исковата молба, както и изрично в проведеното на 06.02.2024г., открито съдебно заседание, ответникът е признал иска в претендирания му размер, с изключение на сумата от 133,71 лв., т.е. ответникът изрично е заявил, че счита предявения иск за основателен за сумата от 4847,36 лв.

Въпреки частичното признание на иска, в случая не са налице всички предпоставки на чл.237 от ГПК за постановяване на решение при признание на иска, тъй като липса направено искане от ищеца в тази връзка, поради което съдът не може да постанови такова.

Ищецът обаче е ангажирал писмени доказателства за реалното извършване на разходи за лечението си, наложило се вследствие на процесния инцидент, които доказателства преценени самостоятелно, както и в съвкупност с направеното от ответника частично признание водят до извод за основателност на предявения иск за сумата от 4847,36 лв.

Искът е оспорен за сума в общ размер от 133,71 лв., от които: 56,87 лв. – Допелхерц /хранителна добавка/; 5 лв. – консуматив; 19,46 лв. - арника, етилов спирт, памперс, козметика; 53,38 лв. – Калцивилин /хранителна добавка/. Аргументът на ответното дружество за неоснователност на иска за горепосочените суми е, че същите нямат връзка с лечението на ищеца. Този довод не се споделя от настоящия състав. По отношение на хранителните добавки действително няма представена по делото медицинска бележка от лекар, с която същите са предписани. Няма спор обаче, че вследствие на инцидента здравословното състояние на ищеца е било силно влошено, а приемането на хранителни добавки се отразява положително на общото състояние на организма и имунитета на лицето. Моментът, в който са закупени горепосочените хранителни добавки съвпада по време с останали направени разходи за предписаното лечение, като това се отнася и за оспорените суми от 19,46 лв. - арника, етилов спирт, памперс, козметика и 5 лв. – консуматив. За всички оспорени суми са ангажирани доказателства за реалното им извършване, чрез представяне на касови бонове, приети като доказателства по делото.

С оглед гореизложеното предявеният иск е основателен и като такъв следва да се уважи, ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението.

Въпреки основателността на главния иск, съдът намира за неоснователна акцесорната претенция за лихва, тъй като в разглеждания случай е налице хипотезата на чл.380, ал.3 от КЗ. Ищецът е депозирал множество молби за заплащане на различни по размер суми. В никоя от тях не е посочена банкова сметка, по която да бъде заплатена претендираната сума. Ищецът твърди, че в молба с вх. №94-В-127/25.06.2021г., е представил банкова сметка, по която да бъде заплатена сумата, но такава молба не е представена като доказателство по делото, поради което, ответникът не дължи заплащане на лихва, на основание чл.380, ал.3 от ГПК.

При този изход на спора, право на присъждане на разноси в негова полза има ищецът. Искане за присъждането им е направено своевременно, като се претендират разноси за оказана безплатна адвокатска защита в минимален размер, определен по Наредба 1/2004г., с включен ДДС.

Възможността за безплатно оказване на правна помощ и съдействие от адвокат е законодателно уредена при наличие на някоя от хипотезите визирани в чл.38, ал.1 от ЗА и в случая оказана такава по съгласие между упълномощител и упълномощен.

С разпоредбата на чл.38, ал.2 от ЗА е предвидено, че в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, а съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в чл.36, ал.2 от Задв. и осъжда другата страна да го заплати. Разпоредбата сочи, че заплащането на адвокатско възнаграждение, като дължими в исковото производство разноси, се възлага на насрещната страна, в случай, че е осъдена за разноси. Адвокатското възнаграждение се определя по размерите установени в Наредба №1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно чл.36, ал.2 от Задв., но задължението на насрещната страна за заплащане на разноси – в случая адвокатско възнаграждение дължимо на адвоката, /доколкото страната представлявана от него не е направила никакви разноси за заплащане на адвокатско възнаграждение/ се определя съобразно разпоредбата на чл.78, ал.1 от ГПК.

В настоящия случай дължимият размер на адвокатското възнаграждение е 957,73 лв., с ДДС, изчислен по реда на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, които следва да бъдат възложени в тежест на ответника.

Ответникът е поискал заплащане на разноси, предвид направеното частично признание на иска, което искане е неоснователно. Съгласно чл.78, ал.2 от ГПК, ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Видно от посочената разпоредба, за да бъдат възложени в тежест на ищеца разноските по делото, е необходимо да се установи кумулативното наличие на следните две предпоставки: признание на иска от страна на ответника и с поведението си последният да не е дал повод за завеждане на делото. В настоящия случай е налице само едната от двете – признание на иска, поради което се дължат разноси в полза на ищеца.

Другата предпоставка – ответникът да не е дал повод за завеждане на делото не е налице, тъй като, видно от доказателствата по делото, ищецът е отправил искане за заплащане на процесната сума от ответника, каквото плащане не е постъпило.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от К.Х.Ч. и Б.А.Ч., да заплати на М. Р. Ч., ЕГН: *****, адрес: *, сумата от 4981,07 лв., представляваща причинените на ищеца имуществени вреди – разходи за лечение, в резултат на настъпило на 22.04.2021г. ПТП, причинено на водача на застрахования при ответното дружество лек автомобил „Р.“, модел „Л.“, с рег. * – Й. Р. М., ЕГН: *****, ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане на вземането, като отхвърля претенцията за мораторна лихва в размер на 438,96 лв., за периода 03.01.2023г. до 24.09.2023г., като неоснователна.

ОСЪЖДА „ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от К.Х.Ч. и Б.А.Ч., да заплати на адв. В. В. О. – САК, сумата от 957,73 лв. - адвокатско възнаграждение с включен ДДС, на осн. чл.38, ал.2 от ЗАдв., вр. с чл.78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА „ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: *, представлявано от К.Х.Ч. и Б.А.Ч., да заплати по сметка на Районен съд Бургас, сумата от 199,24 лв., представляваща дължимата държавна такса върху уважената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____